

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

FEBLESA

Cal aprendre de les febleses, però també cal madurar-les. L'ésser humà té virtuts i febleses, moments lúcids i brillants, moments d'ofuscació i desencís. De vegades ens trobem massa febles en certs aspectes, poc valents per afrontar una vegada més certs reptes que la vida ens posa al bell mig del camí. Certes experiències ens deixen anímicament tocats i el nostre cor, ferit de tant obrir-se als altres, s'arronsa una mica i, esporuguits, ens mirem els reptes a cua d'ull. Cal fer elogi de les nostres febleses que demostren un cop més que som humans i que això comporta aixecar-se de nou després de la batuda, albirar nous horitzons i reemprendre el camí, tot cobrint dia a dia, pas a pas, el nou itinerari. Si la convalescència ens va bé per fer cau i net del nostre món emocional que repercuteix sobre l'estat físic, a través, com a mínim del descans, la convalescència també ens fa valorar com n'estem de bé quan estem sans. Quan més trobem a faltar realment una cosa es quan ja no la tenim. Després d'una pujada ve una baixada i després de la tempesta ve la calma. Només qui és conscient de les seves febleses es farà fort. Esdevenim forts perquè som febles; esdevenim valents perquè hem tastat sovint la debilitat. La debilitat no pot esdevenir tristesa eterna. La tristesa ha de ser passatgera, com un refredat. Sentim la feblesa com quan sentim aquelles esgarrifances d'un dia de tardor, avantsala d'uns dies al llit alhora que enyorança dels dies d'estiu, en què difícilment ens posem malalts. Vivim la feblesa amb una certa angoixa, talment com els dies abans de passar un examen o una prova mèdica. Voldríem viure-la amb més tranquil·litat i, sobretot, patir-la menys.

Febrer 2021